

Introduction

Do human communities behave similarly everywhere, driven by the intricacies of politics? What constitutes politics, and is the study of politics the same everywhere, including in the West Asia region? Conversely, are politics in West Asia shaped by different authenticities, reflecting the region's cultural, ethno-religious, linguistic, historical, and modern realities and experiences? This paper postulates that a politics in West Asia resembles politics elsewhere, as politics involves individual and group decision-making over resources and their distribution for the betterment of material gain, human security, and a happy, virtuous life. At the same time, studying the region's characteristics helps to understand the parameters of human relations in the political discourses, processes, and outcomes, including the distribution of socioeconomic resources and political power. This new journal is dedicated to the study and understanding of 'politics in West Asia,' but why such designation and whether this elaboration is fruitful in understanding the region? Are politics in this region any different from other regions in different geographical latitudes? Human relations should be about the pursuit of a virtuous life, but human lives are also conditioned by different traditions and cultures, historical, geographical, sociopolitical, and economic realities. The search for a virtuous life is inseparable from a strive for a secure and peaceful life. So, is politics in West Asia in pursuit of a peaceful and virtuous life driven by similar forces as elsewhere in other regions? Or is the 'politics of West Asia' driven by peculiar forces, making it fundamentally different from politics in other regions?

Received:
1 October 2024

Revised:
30 November
2024

Accepted:
25 December
2024

Published:
29 January 2024

PP. 1-16

1. Professor of Middle East Studies and World Politics, Department of Political Science and Criminal Justice, University of Wisconsin, (UWEC), Abootaar@uwec.edu ORCID ID: 2568-9668-0001-0000

Cite this article: Abootalebi, Ali R (2024). Politics of West Asia or Politics in West Asia, *Quarterly Journal of West Asia Political Research*, 1(1), 1-16.

Research Methodology

The research method is qualitative, the data collection method is documentary-library, as well as the use of resources and texts related to the subject in cyberspace, and the analysis method is descriptive-explanatory.

Results & Discussion

Western Asia is bounded in the west by the Mediterranean Sea and the Red Sea, in the north by the Black Sea, the Caucasus, and the Caspian Sea, on the east by the fringing mountains of Iran, and in the south by the Arabian Sea and the Indian Ocean (Nations online Project 2024). There are differences over what countries or entities constitute West or Western Asia. This author considers 20 countries as West Asian, including Palestine with an observer state status in the United Nations but with the exclusion of Egypt which geographically falls in Africa.

The Arabic language in its different dialects dominates in the Arab countries in the region (Bahrain, Iraq, Jordan, Kuwait, Lebanon, Oman, Palestine, Qatar, Saudi Arabia, Syria, UAE, and Yemen) while Turkish (Azerbaijan and Turkey, Northern Cyprus), Farsi (Iran) are the other two dominant languages. Islam is the dominant religion in almost all West Asian countries. Politically, the Freedom House in 2024 labels only Israel and Cyprus as ‘Free,’ and Armenia as ‘Partially Free’. The remaining countries are designated as ‘Not Free. Many West Asian countries have been marred by political violence and instability and continue to remain susceptible and vulnerable to foreign pressure, meddling, and outright intervention. The Arab countries have experienced prolonged conflicts and war because of Western colonialism, Cold War superpower rivalry and wars with Israel, and later the US so-called ‘war on terror’ campaign since 2001.

On the other hand, west Asian countries until recently have experienced external military domination and dependent military and economic development. Today, only Iran, Turkey, and Israel can truly project power in self-defense because of their domestically developed military power. Arab states in the region remain highly vulnerable to foreign pressure and control, and Armenia, Azerbaijan, Cyprus, and Georgia face territorial disputes and conflicts.

Like other regions of Asia, Western Asian countries have experienced Western colonialism, domination, and manipulation. Historical colonialism and modern imperialism have greatly been instrumental in the territorial formation and national sovereignty of West Asian countries. World War I, the Sykes-Picot Agreement, the abolishment of the Ottoman Empire, the post-WWI Western-imposed Mandate system, and the Cold War era superpower rivalry and interventions also saw the eventual rise of weak and dependent states.

People in the West Asian region share human characteristics and desires as people elsewhere. The quest for national development, human security, and freedom (and better prospects for a virtuous life) is universal although each society must determine the path and the instruments necessary for such an end. The demographic composition and

cultural ethos and the concentration or the dispersion of socioeconomic resources and political power among competing groups and classes are crucial determining the parameters of state-society relations. For instance, less freedom in the absence of political democracy, except in Israel and Cyprus, poses a serious challenge to countries in the region. The concentration of wealth, especially in the small Persian Gulf rentier states contributes to the persistence of authoritarian rule, as does the external support for the political status quo. The Palestinian-Israeli-Arab conflict has contributed to the concentration of military power and lagging developmental achievements across the Arab countries in the region. Similarly, global politics continues to influence or determine the parameters of power politics and the state-society relations in Afghanistan, Armenia, Azerbaijan, Georgia, Iran, Iraq, Israel, Syria, and Turkey.

Cultural, religious, ethnic, racial, and linguistic ethos become important factors in the determination of social interactions and outcomes in individual, group, and class relations. That is, cultural/identity variables may set people apart in every society but whether and how such differences translate into instruments of power and ‘power acquisition and outcome’ matters.

In general, the competition among cultural groups in each society is not so much about the superiority or inferiority of certain value systems or ways of life per se but how the competition translates into control over local, regional, and national resources while realizing the ambitions and aspirations of all cultural groups. This is especially true, where legal and institutional venues for dispute settlement, conflict resolution, and power sharing among competing groups are weak or seriously lacking. In such cases, it becomes natural for a dominant culture to try imposing its ethos and belief systems, through cooperation or coercion, on minority groups, monopolizing control over socioeconomic resources and political power. I have argued elsewhere that culture, for example, becomes an important factor in the struggle for democracy when it contributes to either the concentration or dispersion of social, and economic resources and political power (Abootalebi 2000).

Conclusion & Suggestions

As mentioned above, whilst West Asian countries and societies are vastly diverse in their demographic, cultural, socioeconomic, and political configurations, they also share the ‘human element.’ If politics and the political community must play a role beyond governance to instigate a virtuous life in the citizenry, then each human community must explore the material-virtuous life considerations. The modern Western experience with development considers material possession, freedom from fear, and freedom to choose as important considerations. Many in non-western societies still may insist upon the role of spirituality in the quest for both material and otherworldly development. Political democracy is (can be) an instrumental method in the resolution of the ‘secular-divine’ divide, or identity conflicts over cultural and nationalistic issues by providing legal and institutional venues for the resolution of differences and conflicts to groups in competition over socioeconomic resources and political power. Secularism and liberalism may have proven instrumental in the evolution of political democracy and civil liberties in the

Western tradition, but they should not be considered as preconditions for the inauguration and the evolution of democracy elsewhere. Recall also that the appearance and the evolution of political democracy in Europe took centuries and remains and will persist as an ongoing process.

Every society must formulate its strategy and travel toward socioeconomic and political development, determining the parameters of civil liberties within its defined cultural and socioeconomic milieu. Ultimately, democratic governance is not about culture, ethnicity, or religion per se but the management of political power and the competition over socioeconomic resources within agreed-upon normative principles and values and institutional arrangements, whereby individual citizens through elections and other forms of political participation determine their own choices through elected representatives. Comprehending the politics of West Asia is tantamount to understanding politics in West Asia but without the historical, colonial prejudices and contemporary cultural imperialism prism that has contrasted the globe for a long time between a superior West and the rest!

Key Words: West Asia Politics, Politics in West Asia, Virtuous life, Colonialism, Complexity of Politics

سیاست غرب آسیا یا سیاست «در» غرب آسیا

علیرضا ابوطالبی ۱

مقاله علمی

چکیده

آیا جوامع انسانی در همه جا به طور مشابهی رفتار می کنند و تحت تأثیر پیچیدگی های سیاسی قرار دارند؟ سیاست چیست و آیا مطالعه سیاست در همه جا، از جمله در منطقه غرب آسیا، یکسان است؟ از سوی دیگر، آیا سیاست غرب آسیا تحت تأثیر هویت های مختلفی شکل می گیرد که بازتاب واقعیت ها و تجربیات فرهنگی، قومی - مذهبی، زبانی، تاریخی و مدرن این منطقه هستند؟ این مقاله فرض می کند که سیاست در غرب آسیا مشابه سیاست در سایر نقاط جهان است، زیرا سیاست شامل تصمیم گیری فردی و گروهی درباره منابع و توزیع آنها برای بهبود منافع مادی، امنیت انسانی و زندگی فضیلت مندانه است. در عین حال، مطالعه ویژگی های این منطقه به درک پارامترهای روابط انسانی در گفتمان ها، فرآیندها و نتایج سیاسی، از جمله توزیع منابع اقتصادی - اجتماعی و قدرت سیاسی کمک می کند.

واژگان کلیدی: سیاست غرب آسیا، سیاست در غرب آسیا، زندگی فضیلت مندانه، استعمار، پیچیدگی سیاست

تاریخ دریافت:

۱۴۰۳/۷/۱۰

تاریخ بازنگری:

۱۴۰۳/۹/۱۰

تاریخ پذیرش:

۱۴۰۳/۱۰/۵

تاریخ انتشار:

۱۴۰۳/۱۱/۱۰

۱. استاد مطالعات خاورمیانه و سیاست جهانی گروه علوم سیاسی و عدالت کیفری، دانشگاه ویسکانسین، امریکا (UWEC)

Abootaar@uwec.edu

ORCID ID: 2568-9668-0001-0000

استناد به این مقاله: ابوطالبی، علیرضا (۱۴۰۳). سیاست غرب آسیا یا سیاست در غرب آسیا، فصلنامه سیاست پژوهی غرب آسیا، ۱(۱)،

مقدمه

دغدغه اصلی این نشریه جدید، مطالعه و درک «سیاست در غرب آسیا» است، اما دلیل این نام‌گذاری چیست و آیا این توضیح برای درک سیاست‌ها و تحولات منطقه سودمند است؟ آیا سیاست‌های این منطقه با سیاست‌های سایر مناطق در عرض‌های جغرافیایی مختلف متفاوت است؟ به دانشجویان علوم سیاسی اغلب یادآوری می‌شود منشأ و خاستگاه سیاست را مطالعه کنند. ارسطو سیاست را به مثابه «موضوعاتی که به شهر (امور شهرها) مربوط می‌شود» یا فعالیت‌هایی که با تصمیم‌گیری در گروه‌ها یا دیگر اشکال روابط قدرت میان افراد، مانند توزیع وضعیت یا منابع مرتبط است، تعریف می‌کند. در جای دیگر، در اخلاق نیکوماخوس، ارسطو (۳۸۴-۳۲۲ قبل از میلاد) زندگی خوب و سعادت‌مندان را که طبیعت برای انسان در نظر گرفته - به عنوان نوعی زندگی که با فضیلت همراه است - توصیف می‌کند (خیر اعلی، امری که انسان‌ها به خاطر خود آن و نه به خاطر چیزی دیگر در پی آن هستند) و در سیاست، نقش سیاست و جامعه سیاسی را تحقق زندگی فضیلت‌مندان برای شهروندان می‌داند. از نگاه افلاطون، هدف سیاست «خیر روح» شهروندان بود (White, 1988)، که به قابلیت، هنر و وظیفه سیاستمدار برای فضیلت بخشیدن به شهروندان اشاره دارد. روابط انسانی باید در پی زندگی پرهیزکارانه باشد، اما زندگی انسانی همچنین تحت تأثیر سنت‌ها و فرهنگ‌های مختلف، واقعیت‌های تاریخی، جغرافیایی، اجتماعی-سیاسی و اقتصادی قرار دارد. جستجوی زندگی فضیلت‌مندان از تلاش برای زندگی امن و صلح‌آمیز جدا نیست. بنابراین، آیا سیاست در غرب آسیا به دنبال زندگی صلح‌آمیز و پرهیزکارانه است که تحت تأثیر نیروهای مشابهی مانند سایر مناطق جهان قرار دارد؟ یا اینکه «سیاست غرب آسیا» متأثر از نیروهای خاصی است که آن را از سیاست در سایر مناطق به طور بنیادی متفاوت می‌سازد؟

غرب آسیا و ویژگی‌های آن

غرب آسیا از غرب به دریای مدیترانه و دریای سرخ، از شمال به دریای سیاه، قفقاز و دریای خزر، از شرق به کوه‌های حاشیه‌ای ایران و از جنوب به دریای عرب و اقیانوس هند محدود می‌شود (UN Project, 2024). در مورد این که چه کشورها یا نهادهایی غرب یا آسیای غربی را در برمی‌گیرند، اختلاف نظر وجود دارد. فهرست کشورهای واقع در غرب آسیا که گوگل از منابع مختلف گردآوری کرده، شامل ۱۹ کشور است: آذربایجان، بحرین، قبرس، مصر، گرجستان، ایران، عراق، اسرائیل، اردن، کویت، لبنان، عمان، فلسطین، قطر، عربستان سعودی، سوریه، ترکیه، امارات متحده عربی و یمن. بخش مطالعات آسیایی دانشگاه مرکزی فلوریدا کشورهای آسیای غربی را شامل ۱۸ کشور می‌داند که همه این کشورها به اضافه ارمنستان را شامل می‌شود، اما مصر و ایران را حذف می‌کند (UCF: 2024). با این حال، طبق تعریف سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد، غرب آسیا شامل بیست و یک کشور و سرزمین است که افغانستان، ارمنستان، آذربایجان، بحرین، قبرس، نوار غزه، گرجستان، ایران (جمهوری اسلامی)، عراق، اسرائیل، اردن، کویت، لبنان، عمان، قطر، عربستان سعودی، جمهوری عربی سوریه، ترکیه، امارات متحده عربی، کرانه باختری و یمن را شامل می‌شود.

(UNFAO, 2024). این مقاله، ۲۰ کشور شامل فلسطین با وضعیت کشور ناظر در سازمان ملل را به عنوان کشورهای آسیای غربی در نظر می‌گیرد، اما مصر را که به لحاظ جغرافیایی در آفریقا قرار دارد، از این لیست کنار می‌گذارد. زبان عربی با لهجه‌های مختلف در کشورهای عربی منطقه (بحرین، عراق، اردن، کویت، لبنان، عمان، فلسطین، قطر، عربستان سعودی، سوریه، امارات متحده عربی و یمن) غالب است، در حالی که زبان‌های ترکی (آذربایجان و ترکیه، قبرس شمالی) و فارسی (ایران) دو زبان غالب دیگر هستند. زبان‌های فارسی دری، تاجیکی، ازبکی و پشتو در افغانستان رواج دارد، در حالی که کردی در مناطق کردی ترکیه، ایران، عراق و سوریه به طور گسترده صحبت می‌شود. همچنین تنوعی از لهجه‌های محلی، مانند ترکمنی در شمال عراق، گیلکی، بلوچ و بختیاری (ایران)، وجود دارد. زبان‌های یونانی قبرسی و ترکی در قبرس جنوبی و شمالی صحبت می‌شود، در حالی که در گرجستان تقریباً به چهارده زبان صحبت می‌شود که در میان آنها زبان گرجی محبوب‌ترین است؛ دیگر زبان‌های رایج در گرجستان شامل انگلیسی، روسی، آشوری، سوان و اوروم است (World Atlas, 2024). عبری در اسرائیل غالب است در حالی که عرب‌ها در اسرائیل و کرانه باختری و نوار غزه عموماً به عربی سخن می‌گویند.

اسلام، تقریباً در تمام کشورهای غرب آسیا، دین غالب است. اسلام سنی در اکثر کشورها رایج است، در حالی که جمعیت شیعه در برخی کشورها مانند (ایران، عراق، آذربایجان، بحرین) در اکثریت، و در برخی دیگر مانند (کویت، ۲۰٪-۲۵٪، لبنان ۴۵-۵۵٪، عمان ۵-۱۰٪، عربستان سعودی ۱۰-۱۵٪، سوریه ۱۵-۲۰٪، ترکیه ۱۰-۱۵٪، یمن ۳۵-۴۰٪) در اقلیت قرار دارند (Pew Forum, 2009). مسیحیان لبنان (۴۳.۴٪ در ۲۰۲۲)، قبرس یونانی (۷۸٪ در ۲۰۲۲)، مصر (۱۰٪ در ۲۰۲۲) و سوریه (۸-۱۰٪ در ۲۰۲۲) جمعیت‌های غیرمسلمان قابل توجهی هستند، در حالی که نزدیک به ۸۴٪ از ۴.۹ میلیون نفر گرجستان در سال ۲۰۲۲ مسیحی هستند (۲۰۲۲). جمعیت‌های مسیحی این کشورها متنوع و فرقه‌های مختلفی را شامل می‌گردد، مانند قبطی‌ها در مصر، مارونی‌ها در لبنان و مسیحیان ارتدوکس گرجی در گرجستان (اتحادیه اروپا: ۲۰۲۳). اسرائیل با جمعیت ۹.۹ میلیون نفر در سال ۲۰۲۴ همچنان تنها کشور با اکثریت یهودی (۷۳.۲٪ در ۲۰۲۴) است و از جمعیت مسلمان قابل توجهی (۱,۷۲۸,۰۰۰ یا ۱۸٪) و جمعیت مسیحی حدود ۲٪ (۱۸۴,۰۰۰) و جمعیت عربی بالغ بر ۲,۰۸۹,۰۰۰ یا ۲۱.۱٪ از کل جمعیت (Jewish library, 2024) نیز برخوردار است.

مقایسه شاخص‌های توسعه کشورهای این منطقه، تصویر پیچیده‌ای را نشان می‌دهد. برخی از این کشورها، دارای اقتصاد کوچک «رانتیر» با جمعیت کم و منابع انرژی وسیع هستند (آذربایجان، بحرین، عراق، کویت، عمان، قطر، عربستان سعودی و امارات متحده عربی) در حالی که دیگر کشورها که منابع کمتر یا ناچیزی (ارمنستان، قبرس، گرجستان، اسرائیل، لبنان، سوریه، یمن و فلسطین) دارند بیشتر به درآمدهای ملی، موقعیت ژئواستراتژیک یا کمک‌ها و حمایت‌های خارجی (ارمنستان، قبرس، گرجستان، اسرائیل و فلسطین) متکی هستند. ترکیه و ایران با جمعیت‌های بزرگ‌تر، تاریخ طولانی‌تری از استقلال ملی، صنعتی شدن و توسعه دارند. افزون بر این، وضعیت آینده فلسطین به عنوان یک دولت پایدار همچنان نامشخص باقی مانده و اسرائیل شبیه یک کشور توسعه یافته غربی است. برخی کشورها مانند لبنان، گرجستان، قبرس و اردن در برابر فشارهای سیاست‌های منطقه‌ای و هم‌پیمانی‌ها آسیب‌پذیر هستند. همه کشورها به جز افغانستان و یمن بر اساس میانگین دستاوردهای یک کشور در سه جنبه اساسی توسعه انسانی - سلامت، دانش و استاندارد زندگی، سطح نسبتاً بالاتری از توسعه انسانی را به نمایش می‌گذارند، که در اینجا با شاخص توسعه انسانی (HDI) اندازه‌گیری شده است. شاخص

توسعه انسانی چهار حوزه اصلی را مورد سنجش قرار می‌دهد: میانگین سال‌های تحصیل، سال‌های مورد انتظار تحصیل، امید به زندگی در بدو تولد و درآمد ناخالص ملی (GNI) به ازای هر نفر (ر.ک جدول ۱).

جدول ۱. شاخص توسعه انسانی، رتبه نیروهای نظامی و آزادی کشورهای خاورمیانه

کشور	شاخص توسعه انسانی	نیروهای نظامی (رتبه)	آزادی (رتبه)
افغانستان	۰.۴۶۲	# ۱۱۵ (۲.۲۷۱۵)	NF*(۶)
ارمنستان	۰.۷۸۶	# ۱۰۲ (۲.۰۵۸۳)	PF**(۵۴)
اذربایجان	۰.۷۶۰	# ۵۹ (۰.۹۹۳۴)	NF(۷)
بحرین	۰.۸۸۸	# ۸۶ (۱.۷۱۶۳)	NF(۱۲)
قبرس	۰.۹۵۷	F(38.054)
گرجستان	۰.۸۱۴	# ۸۴ (۱.۶۹۶۹)	NF(۲۲.۳۶)
ایران	۰.۷۸۰	# ۱۴ (۰.۲۲۶۹)	NF(۴.۷)
عراق	۰.۶۷۳	# ۴۵ (۰.۷۴۴۱)	NF(۱۶.۱۴)
اسرائیل	۰.۹۱۵	# ۱۷ (۰.۲۵۹۶)	F(۳۴.۴۰)
اردن	۰.۷۳۶	# ۸۰ (۱.۴۶۵۱)	NF(۱۱.۲۲)
کویت	۰.۸۴۷	# ۷۷ (۱.۴۲۶۱)	NF(۱۴.۲۴)
لبنان	۰.۷۲۳	# ۱۱۸ (۲.۴۲۸۳)	NF(۱۳.۲۹)
عمان	۰.۸۱۹	# ۷۸ (۱.۴۴۴۸)	NF(۶.۱۸)
قطر	۰.۸۷۵	# ۶۳ (۱.۰۷۸۹)	NF(۷.۱۸)
عربستان سعودی	۰.۸۷۵	# ۲۳ (۰.۳۲۳۵)	NF(۱.۷)
سوریه	۰.۵۵۷	# ۶۰ (۱.۰۰۲۶)	NF(۳.۴)
ترکیه	۰.۸۵۵	# ۸ (۱.۱۶۹۷)	NF(۱۷.۱۶)
امارات متحده	۰.۹۳۷	NF(۱۵.۱۳)
یمن	۰.۴۲۴	# ۸۱ (۱.۴۶۹۲)	NF(۱.۹)
فلسطین	۰.۷۱۶

Source: Human development | Human Development Reports ۲۰۲۴, (undp.org)

Military Strength Ranking (globalfirepower.com)

* NF (غیر آزاد) ** PF (تا حدودی آزاد)

از نظر سیاسی، خانه آزادی در سال ۲۰۲۴ تنها اسرائیل و قبرس را به عنوان «آزاد» و ارمنستان را به عنوان «نیمه آزاد» دسته بندی کرده است. کشورهای باقی مانده به عنوان «غیر آزاد» شناخته می‌شوند. خانه آزادی، جزئیات وضعیت حقوق سیاسی و آزادی‌های مدنی را در ۲۱۰ کشور و سرزمین از طریق گزارش سالانه «آزادی در جهان» ارائه می‌دهد. آزادی‌های فردی - از حق رأی تا آزادی بیان و برابری در برابر قانون - می‌تواند تحت تأثیر بازیگران دولتی یا غیردولتی

قرار گیرد. بسیاری از این کشورها، با وجود اعتراضات به روش‌شناسی و نتایج تحقیقات خانه آزادی، «اقتدارگرا» و «غیر دموکراتیک» به شمار می‌آیند (به جدول ۱ مراجعه کنید).

یک شاخص اغلب نادیده گرفته شده در توسعه ملی، حاکمیت و تمامیت ارضی کشور است. کشورهای مدرن به‌عنوان «مساوی‌های حاکم» در برابر حقوق بین‌الملل شناخته می‌شوند، اما حاکمیت به معنای حق کشور برای خودمختاری ملی بدون توجه به نوع نظام سیاسی آن و دفاع از خود در برابر دشمنان داخلی و خارجی است. بسیاری از کشورهای غرب آسیا به دلیل خشونت‌های سیاسی و بی‌ثباتی آسیب‌دیده‌اند و همچنان در برابر فشار، مداخله و مداخله‌های خارجی آسیب‌پذیر هستند. کشورهای عربی به دلیل استعمار غربی، رقابت ابرقدرت‌ها در دوران جنگ سرد و جنگ‌ها با اسرائیل، و سپس به دلیل آنچه که «جنگ علیه تروریسم» ایالات متحده از سال ۲۰۰۱ نامیده می‌شود، با درگیری‌ها و جنگ‌های طولانی مواجه شده‌اند (بحرین، عراق، اردن، کویت، لبنان، عمان، فلسطین، قطر، عربستان سعودی، سوریه، امارات متحده عربی و یمن). دیگر کشورها (ارمنستان، آذربایجان، گرجستان) در طول جنگ سرد به‌طور کامل حاکمیت خود را از دست داده‌اند، در حالی که افغانستان قربانی خرابکاری و مداخله، کودتای نظامی الهام گرفته از روسیه، مداخلات نظامی مستقیم شوروی و سپس ایالات متحده و اشغال در طول و بعد از جنگ سرد شد. قبرس نتوانست از سیاست‌های جهانی و منطقه‌ای فرار کند و در سال ۱۹۷۴ به دلیل تهاجم ترکیه، کشور به دو نیمه شمالی (کنترل شده توسط ترکیه) و جنوبی (کنترل شده توسط یونان) تقسیم شد. توسعه ایران به دلیل کودتای نظامی حمایت‌شده توسط سیا در سال ۱۹۵۳، انقلاب ۱۹۷۸-۷۹، تهاجم و جنگ عراق (۱۹۸۰-۸۸) و تحریم‌های ایالات متحده و سازمان ملل با موانع جدی روبرو شد.

قدرت نظامی تقریباً یکی از پیش‌نیازهای توسعه ملی کشورها به‌مثابه یک موجودیت مستقل و حاکم است. کشورهای غرب آسیا تا به حال تحت سلطه نظامی خارجی و توسعه نظامی و اقتصادی وابسته قرار داشته‌اند. توسعه ملی واقعی بدون وجود یک کشور حاکم که منابع و تمامیت ارضی کشور را محافظت کند، به‌ویژه در حضور فشارهای خارجی خصمانه غیرعملی است. کشورهای شرق آسیا مانند کره جنوبی، تایوان و ژاپن توسعه اجتماعی-اقتصادی خود را زیر «چتر حاکمیت» ایالات متحده تجربه کردند، در حالی که کره شمالی، ویتنام و کامبوج قربانی خصومت‌های جنگ سرد ایالات متحده و شوروی شدند. امروز، تنها ایران، ترکیه و اسرائیل می‌توانند به‌طور واقعی قدرت نظامی را در دفاع از خود به نمایش بگذارند، زیرا توان نظامی داخلی خود را توسعه داده‌اند. کشورهای عربی در این منطقه همچنان به شدت در برابر فشار و کنترل خارجی آسیب‌پذیرند و ارمنستان، آذربایجان، قبرس و گرجستان با اختلافات و درگیری‌های سرزمینی مواجه هستند. جدول ۱ رتبه‌بندی قدرت نظامی کشورهای غرب آسیا را در میان ۱۴۵ قدرت جهانی در سال ۲۰۲۴ فهرست می‌کند. نویسنده، این رتبه‌بندی را دقیق‌تر از سایر رتبه‌بندی‌ها می‌داند، زیرا بهتر شواهد و یافته‌های مطالعات را بازتاب می‌دهد (GlobalFirepower: 2024)، (به جدول ۱ مراجعه کنید). [در مقابل، شاخص قدرت جهانی (WPI) کمتر جذاب است، زیرا امتیازدهی آن در سال ۲۰۲۲ عربستان سعودی و امارات را جلوتر از ترکیه و ایران و همچنین ایران و عراق را در تقریباً در یک سطح قرار می‌دهد!]

سیاست قدرت (جهانی)، روابط دولت-جامعه و حکمرانی

امروزه، سیاست در همه جا باید در خدمت حکمرانی (خوب) باشد. چنانکه برنامه توسعه ملل متحد (UNDP) اشاره می‌کند، حکمرانی خوب در میان سایر موارد، مشارکتی، شفاف و پاسخگو است. همچنین باید مؤثر و عادلانه باشد و حاکمیت قانون را ترویج کند. حکمرانی خوب تضمین می‌کند که اولویت‌های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی بر پایه توافق گسترده در جامعه قرار دارد و ایده‌آل این است که «در پی زندگی فضیلت‌مندانه» باشد. رابطه موفق دولت-جامعه در عصر فناوری‌های پیشرفته، جهانی‌سازی و فراملی‌گرایی نیازمند حکمرانی خوب است (Bevir, 2011). با این حال، مسیر توسعه ملی با چالش‌های زیادی روبرو است و همه ملت‌ها ملزم و متعهد به پیمودن مسیر واحدی برای دستیابی به توسعه نیستند. تجربیات تاریخی در شکل‌دهی به مسیر توسعه یک کشور از اهمیت بسزایی برخوردار است. مانند سایر مناطق آسیا، کشورهای غرب آسیا نیز تجربه استعمار، سلطه و دستکاری غربی را تجربه کرده‌اند. به‌طور تاریخی، نظام دولت‌محور و ستفالی از سال ۱۶۴۸ شاهد نخستین مطلق‌گرایی [شکل‌گیری دولت‌های مطلقه] در اروپا و استعمار بخش عمده‌ای از کره زمین بوده است که با برده‌داری، نژادپرستی و خشونت محض به نام گسترش «تمدن» درآمیخته است. سلطه اروپا به معنای تسلیم ملت‌ها در سایر نقاط کره زمین از جمله مکان‌های تازه کشف‌شده در قاره‌های آمریکا، استرالیا و نیوزیلند بود. رقابت بین اروپایی‌ها برای سلطه جهانی - که سرآغاز آن به رهبری اسپانیایی‌ها و پرتغالی‌ها بود و سپس توسط بریتانیایی‌ها، هلندی‌ها، بلژیکی‌ها، فرانسوی‌ها، آلمانی‌ها، روس‌ها و دیگر قدرت‌های اروپایی دنبال شد - غیرقابل تحمل شد. قرن بیستم با جنگ جهانی اول، رکود و افسردگی بین‌جنگ و جنگ جهانی دوم آغاز شد. ظهور رقابت جدید بین روسیه/شوروی و یک کشور «مستعمره اروپایی» - ایالات متحده - نتوانست در برابر واکنش‌های ضد استعماری مداوم و ظهور ملی‌گرایی از اواخر قرن نوزدهم در بیشتر نقاط جهان تاب بیاورد.

استعمار تاریخی و امپریالیسم مدرن به‌طور قابل توجهی در شکل‌گیری سرزمینی و حاکمیت ملی کشورهای غرب آسیا مؤثر بوده‌اند. جنگ جهانی اول، توافق سایکس-پیکو، لغو امپراتوری عثمانی، سیستم قیمومیت تحمیل‌شده توسط غرب پس از جنگ جهانی اول، و رقابت و مداخلات ابرقدرت‌ها در دوران جنگ سرد نیز به ظهور دولت‌های ضعیف و وابسته انجامید. برخی مانند ارمنستان، آذربایجان، گرجستان و فلسطین زیر سلطه شوروی و مهاجران استعماری غربی در آمدند و دیگرانی مانند بحرین، کویت، قطر و امارات متحده عربی تنها دهه‌ها بعد استقلال ظاهری به‌دست آوردند. جنگ‌های عربی - فلسطینی - اسرائیلی تأثیرات نامطلوبی بر حاکمیت ملی بسیاری از کشورهای عربی منطقه داشت، در حالی که سلطنت ایران به‌عنوان یک دولت وابسته به غرب باقی ماند. ترکیه و قبرس حاکمیت نسبی را تجربه کرده‌اند، هرچند که با ناتو و اتحادیه اروپا روابط امنیتی دارند. یمن در دهه ۱۹۶۰ در کام جنگ داخلی، تقسیم سرزمینی و از دست دادن حاکمیت خود افتاد و پیش از وحدت در سال ۱۹۹۰ دچار مداخله خارجی شد (Kamrava, 2013; Pappé, 2013).

پروژه «مدرنیزاسیون» تحت رهبری آمریکا در پس از جنگ جهانی دوم، دوقطبی «مدرن - سنتی» را در جستجوی توسعه در سراسر قاره‌ها، فرهنگ‌ها و ملت‌ها ترویج کرد. فرض بر این بود که مردم در همه جا خواهان توسعه اقتصادی - اجتماعی و دموکراسی سیاسی هستند که تنها «مسیر غربی» به توسعه را پیشنهاد و ترویج می‌کند (Lerner, 1958). بحث درباره مدرنیزاسیون و غربی‌سازی میان ملی‌گرایان و روشنفکران به معنای توسعه و اینکه آیا بقیه جهان قصد دارند

از مسیر غربی برای دستیابی به آن تقلید کنند، را زیر سؤال برد. تقسیم «الهی- سکولار» و ارتباط آن با سیاست‌های سکولار چه می‌شود؟ برخی منتقدان استدلال کرده‌اند که پروژه مدرنیزاسیون تلاش عمدی تحت رهبری آمریکا برای تحمیل سلطه غربی بر کشورهای در حال توسعه و تازه مستقل بود (Martinelli, 2012). به هر حال، کاهش قدرت اروپا و ظهور ژاپن، چین و دیگر کشورهای در حال توسعه در دهه‌های بعدی این شکاف دوقطبی تاریخی را به چالش کشید که به‌عنوان «شرقی- غربی»، «دور، نزدیک و خاورمیانه» و «جهان اول، دوم و سوم» شناخته می‌شود. به‌جز تعصبات فرهنگی ذاتی در چنین دسته‌بندی‌هایی، این مرزبندی‌ها در «جمع کردن» ملت‌های متنوع با هویت‌های فرهنگی، نژادی، مذهبی و زبانی متفاوت نادرست بودند. بدتر از آن، نژادپرستی و تعصب فرهنگی غربی پروژه مدرنیزاسیون را به‌حدی به پیش برد که به «امپریالیسم فرهنگی» منجر شد. این به معنای برتری فرهنگی غربی بر ملت‌های غیرغربی بود (Said, 1994). در نهایت، این پرسش همچنان باقی است: «چگونه یک «مسیر غربی» یا «هر مسیری» می‌تواند هم حاکمیت ملی و هم امنیت انسانی هر دولت-ملت و مردمان آن را تأمین کند؟»

توسعه اقتصادی و سیاسی اولیه در غرب قرن‌ها طول کشید تا به ثمر برسد و آنها نیز جنگ‌های داخلی و انقلاب‌ها، برده‌داری و کنترل استعماری ملت‌ها در خارج از اروپا را تجربه کردند (Britannica, 2024). «الگوی شوروی» که بر تمرکز قدرت سیاسی، ایدئولوژیک و اقتصادی در دستان دولت مبتنی بود، توسعه ملی را تجربه کرد، اما همچنین کنترل سیاسی شدید و مداوم و فساد و کمبود تحرک اجتماعی- اقتصادی و آزادی برای مردم عادی را به همراه داشت. «الگوی چینی» توسعه به معنای حکمرانی مؤثر از طریق اقتدار سیاسی است، اما همچنین مدیریت مؤثر توسعه اقتصادی و اجتماعی را به قیمت دموکراسی سیاسی و حقوق سیاسی/مدنی مردم به همراه دارد. بسیاری از کشورهای در حال توسعه، با توجه به الزامات توسعه اقتصادی سریع، توسعه سیاسی را از طریق نهادسازی و گسترش مشارکت سیاسی به سمت دموکراسی به تأخیر انداخته‌اند. بر همین اساس، ساموئل هانتینگتون استدلال کرد که سرعت بالای رشد اقتصادی، شهرنشینی، تحرک اجتماعی و سیاسی شدن؛ منجر به بی‌ثباتی می‌شود، به‌ویژه در جایی که نهادهای سیاسی و اجتماعی در پاسخ به فشارهای فزاینده برای مشارکت سیاسی عقب‌مانده‌اند (Huntington, 1968). افزون بر این، مقاومت منافع ریشه‌دار در داخل دولت یا جامعه می‌تواند چشم‌اندازهای گشایش سیاسی و دموکراسی را به‌طور قابل توجهی تیره سازد. به همین نحو، حمایت خارجی از وضعیت موجود در روابط دولت-جامعه موجود می‌تواند به چشم‌اندازهای دموکراسی آسیب برساند (Abootalebi, 2000).

مردم در منطقه غرب آسیا ویژگی‌ها و خواسته‌های انسانی مشابهی با مردم در سایر نقاط دارند. جستجوی توسعه ملی، امنیت انسانی و آزادی (و چشم‌اندازهای بهتر برای یک زندگی فضیلت‌مندانه) امری جهانی است، هرچند که هر جامعه باید مسیر و ابزارهای لازم برای دستیابی به چنین هدفی را تعیین کند. ترکیب جمعیتی و فرهنگ اجتماعی و تمرکز یا پراکندگی منابع اقتصادی-اجتماعی و قدرت سیاسی در میان گروه‌ها و طبقات رقیب، پارامترهای روابط دولت-جامعه را تعیین می‌کند. به‌عنوان مثال، کمبود آزادی در غیاب دموکراسی سیاسی، به‌جز در اسرائیل و قبرس، چالش جدی برای کشورهای منطقه ایجاد می‌کند. تمرکز ثروت، به‌ویژه در کشورهای کوچک رانتی خلیج فارس، به تداوم سلطه خودکامه کمک می‌کند، همان‌طور که حمایت خارجی از وضعیت سیاسی موجود نیز مؤثر است. درگیری فلسطینی-اسرائیلی-عربی به تمرکز قدرت نظامی و تأخیر در دستاوردهای توسعه‌ای در کشورهای عربی منطقه کمک کرده است. به‌طور

مشابه، سیاست‌های جهانی همچنان به تأثیرگذاری یا تعیین پارامترهای سیاست قدرت و روابط دولت-جامعه در افغانستان، ارمنستان، آذربایجان، گرجستان، ایران، عراق، اسرائیل، سوریه و ترکیه ادامه می‌دهد.

روحیات فرهنگی، مذهبی، قومی، نژادی و زبانی به عوامل مهمی در تعیین تعاملات اجتماعی و نتایج در روابط فردی، گروهی و طبقاتی تبدیل می‌شود. به این معنا که متغیرهای فرهنگی/هویت‌ی ممکن است مردم را در هر جامعه‌ای متمایز کند، اما اینکه آیا و چگونه این تفاوت‌ها به ابزارهای قدرت و «کسب قدرت و نتایج» تبدیل می‌شود، مهم است. رقابت قومی و مذهبی برای شناسایی و تقسیم منابع ملی و قدرت سیاسی به تعیین صلح و درگیری کمک می‌کند. برای نمونه، اسلام سیاسی و تقسیم مذهبی عوامل مهمی در توزیع قدرت سیاسی و منابع ملی در تقریباً همه کشورهای غرب آسیا هستند، هرچند به درجات و شدت‌های متفاوت. نیروی پویای تقسیمات قومی و روابط در افغانستان، قبرس، گرجستان، ایران، عراق، اسرائیل، سوریه و ترکیه همچنان چالش‌های جدی برای حکمرانی ایجاد می‌کند، زیرا رقابت بر سر منابع اقتصادی-اجتماعی و قدرت سیاسی روابط دولت-جامعه را در این کشورها پیچیده می‌کند. حضور «کارگران مهمان» در مورد کشورهای کوچک خلیج فارس (بحرین، عمان، قطر و امارات متحده عربی) مشکلاتی را به وجود می‌آورد، زیرا سلطه دولت بر منابع و قدرت، شمار زیادی از مردم را از حقوق انسانی اساسی محروم می‌کند. به همین نحو، اختلافات و جنگ‌های تاریخی و مدرن بر سر سرزمین، منابع ملی را منحرف کرده و حکمرانی خوب را در فلسطین، اسرائیل، ارمنستان، آذربایجان، گرجستان و یمن به تأخیر انداخته است. مداخلات پنهان و آشکار خارجی از پایان جنگ جهانی دوم روابط دولت-جامعه در همه کشورهای غرب آسیا را پیچیده‌تر کرده و منجر به تشدید درگیری‌های قومی، مذهبی و سرزمینی شده است.

رقابت میان گروه‌های فرهنگی در هر جامعه، به‌ویژه در مورد برتری یا حقارت نظام‌های ارزشی خاص یا فی‌نفسه شیوه‌های زندگی نیست، بلکه بیشتر به این مساله مربوط می‌شود که این رقابت چگونه به کنترل منابع محلی، منطقه‌ای و ملی تبدیل می‌شود و در عین حال آرزوها و خواسته‌های تمام گروه‌های فرهنگی را محقق می‌سازد. این موضوع به‌ویژه در جایی صادق است که ابزارهای قانونی و نهادی برای حل و فصل اختلافات، حل تعارض و تقسیم قدرت میان گروه‌های رقیب، ضعیف است یا کاستی‌های عمده دارد. در چنین مواردی، برای یک فرهنگ غالب، طبیعی است که سعی کند از طریق همکاری یا اجبار، اصول و سیستم‌های اعتقادی خود را بر گروه‌های اقلیت تحمیل کند و کنترل بر منابع اقتصادی-اجتماعی و قدرت سیاسی را انحصاری کند. من در جاهای دیگر استدلال کرده‌ام که فرهنگ، برای نمونه، زمانی به عامل مهمی در مبارزه برای دموکراسی تبدیل می‌شود که به تمرکز یا پراکندگی منابع اجتماعی و اقتصادی و قدرت سیاسی کمک کند (Abootalebi, 2000).

توسعه‌نیافتگی سیاسی در بیشتر کشورهای عربی منطقه، بازتاب‌دهنده اقتصاد سیاسی آنهاست که با «رانتیسم و نوپاتریمونیالیسم» (Achcar, 2013) درهم آمیخته و از زمان جنگ جهانی دوم ادامه داشته است، اما اعلام «جنگ علیه تروریسم» پس از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ از سوی آمریکا، اقتصاد این کشورها به طرز چشمگیری دستخوش انحطاط شده است. رویدادها از آن زمان به وضوح نشان داده است که قدرت نخبگان سیاسی عرب «سطحی» است و ناکامی آنها را در ساخت دولت‌ها و جوامع مدرن، توانمند و سعادتمند آشکار ساخته است. نخبگان سیاسی عرب به استراتژی‌های مختلفی برای تسلط بر قدرت سیاسی و تداوم حکومت خودکامه خود، اتکا کرده‌اند: اتکا به کمک‌های امنیتی و مالی خارجی، مانند

عربستان سعودی، (مصر) و اردن؛ رانتیرسم و کارگران مهاجر خارجی مانند کشورهای خلیج فارس؛ خشونت محض، مانند عراق تحت حکومت صدام حسین، (لیبی قذافی) و سوریه تحت خاندان اسد؛ فساد، قوم‌گرایی و پاتریمونالیسم، مانند یمن تحت حاکمیت علی عبدالله صالح، (و تونس بن علی و پادشاه حسن مراکش)، یا ترکیبی از اینها. تجربه ایران با جمهوری اسلامی، «علمای دین» را به‌عنوان یک گروه اجتماعی مهم، توانمند ساخته و یک نظام سیاسی ترکیبی را ایجاد کرده که وجه مشخصه آن نهادها و تمایلات دموکراتیک و اقتدارگراست (Kamrava, 2023). بازگشت اسلام سیاسی به صحنه سیاسی در ترکیه، سنت سکولار کمالیسم را به چالش کشیده و منجر به کاهش رتبه آن در امتیاز شاخص آزادی از سوی خانه آزادی شده است. در افغانستان، انحصار ایدئولوژیک و قدرت دولت به معنای حکومتی غالب و سرکوبگر بر جامعه‌ای ضعیف است. به همین نحو، دولت در آذربایجان با وجود ظاهری از حکومت انتخاباتی، همچنان غالب و سرکوبگر باقی مانده است. گرجستان پس از انقلاب گل سرخ در سال ۲۰۰۳ به سمت یک نظام سیاسی مبتنی بر نمایندگی پیش رفته، با این حال در سال‌های اخیر با قطبی‌سازی سیاسی جدی روبرو بوده است. سیاست‌های ارمنستان تحت تأثیر منازعاتش با کشور همسایه یعنی آذربایجان قرار دارد و روند توسعه اقتصادی و سیاسی ملی این کشور را با موانع جدی روبرو کرده است.

نتیجه‌گیری

غرب آسیا گروه متنوعی از کشورها را در بر می‌گیرد. اگرچه اسلام در بیشتر کشورها غالب است، مسیحیت همچنان منبع مهمی از سیاست‌های هویتی به شمار می‌رود. تنوع قومی در این منطقه شامل عرب‌ها، ترک‌ها، ایرانی‌ها، کردها، بلوچ‌ها و سایر هویت‌های قومی/زبانی است. زبان‌های عربی، ترکی، فارسی، کردی، گرجی (محبوب‌ترین زبان در خانواده زبانی کارتولی) و ارمنی گواهی بر تنوع زبانی در این منطقه هستند. کشورهای غرب آسیا تحت استعمار تاریخی و امپریالیسم مدرن، کنترل و سلطه قرار گرفته‌اند. برخی (ارمنستان، آذربایجان و گرجستان) در سال‌های اخیر حاکمیت خود را «دوباره کشف» کرده‌اند، در حالی که دیگران موجودیت‌های قدیمی‌تری هستند (ایران، ترکیه)، و کشورهای عربی در این منطقه تنها در اوایل و اواخر قرن بیستم استقلال به‌دست آوردند. در حالی که کشورهای غرب آسیا و جوامع آن از حیث ترکیب جمعیتی، فرهنگی، اقتصادی-اجتماعی و سیاسی خود بسیار متنوع هستند، آنها همچنین «عنصر انسانی» را به اشتراک می‌گذارند. رقابت بر سر منابع اقتصادی-اجتماعی و قدرت سیاسی میان گروه‌های رقیب و طبقات در تمام کشورهای منطقه به یکسان باقی می‌ماند. جستجوی قدرت و منابع در درون دولت و بین دولت و جامعه در روابط دولت-جامعه، انگیزه اصلی تعاملات در میان طبقات اجتماعی است که امنیت ملی و انسانی را تعیین می‌کند. دولت در پیوند با جامعه توسعه می‌یابد و نیروهای موجود در جامعه قدرت و مسئولیت‌ها را به اشتراک می‌گذارند. دولت از طریق افرادی عمل می‌کند که تحت تأثیر پویایی‌های اجتماعی قرار دارند، بنابراین دولت‌ها و جوامع هم به‌طور متقابل وابسته و هم به‌طور متقابل تشکیل‌دهنده یکدیگر هستند.

اگر سیاست و جامعه سیاسی باید نقشی فراتر از حکمرانی ایفا کنند تا زندگی فضیلت‌مندانه را در شهروندان ایجاد کنند، پس هر جامعه انسانی باید به بررسی ملاحظات زندگی مادی و سعادت‌مندانانه پردازد. تجربه مدرن غرب با توسعه، مالکیت مادی، آزادی از ترس و آزادی انتخاب را به‌عنوان ملاحظات مهم در نظر می‌گیرد. بسیاری در جوامع غیرغربی

همچنان ممکن است بر نقش معنویت در جستجوی الگوی توسعه این جهانی یا آن جهانی تأکید کنند. سنت‌های اسلامی، هندو و بودایی از جمله نظام‌های اعتقادی اصلی هستند که مسیر تقسیم الهی - سکولار غرب را به‌عنوان جهانی زیر سؤال می‌برند. دین، قومیت، نژاد، فرهنگ و تقسیمات زبانی هنوز نقش مهمی در شناسایی و تعیین هویت در بافت‌های اجتماعی - سیاسی جوامعی با تنوع مانند ایالات متحده، کشورهای اروپایی، آسیایی و آفریقایی، از جمله منطقه غرب آسیا ایفا می‌کنند. برای نمونه، با توجه به بازگشت اسلام سیاسی از دهه ۱۹۷۰، روابط دولت - جامعه در سراسر جهان اسلام با چالش‌های جدی در جستجوی حکمرانی خوب، امنیت انسانی ملی، حکومت دموکراتیک و تحقق فردی و معنوی مواجه شده است. دموکراسی سیاسی می‌تواند به‌عنوان ابزاری در حل «تقسیم سکولار - الهی» یا تعارضات هویتی بر سر مسائل فرهنگی و ملی‌گرایی عمل کند، با ارائه مکان‌های قانونی و نهادی برای حل اختلافات و تعارضات میان گروه‌های رقیب بر سر منابع اقتصادی - اجتماعی و قدرت سیاسی. سکولاریسم و لیبرالیسم ممکن است در تحول دموکراسی سیاسی و آزادی‌های مدنی در سنت غربی مؤثر بوده باشند، اما نباید به‌عنوان پیش‌شرط‌هایی برای آغاز و تحول دموکراسی در جاهای دیگر در نظر گرفته شوند. همچنین به یاد داشته باشید که ظهور و تحول دموکراسی سیاسی در اروپا قرن‌ها طول کشید و همچنان به‌عنوان یک فرآیند پایدار باقی می‌ماند و به راه خود ادامه خواهد داد.

هر جامعه باید استراتژی خود را تدوین کرده و به سمت توسعه اقتصادی - اجتماعی و سیاسی حرکت کند و مولفه‌ها و سنجه‌های آزادی‌های مدنی را در چارچوب فرهنگی و اقتصادی - اجتماعی خود تعریف کند. در نهایت، حکمرانی دموکراتیک، فی‌نفسه به‌معنای فرهنگ، قومیت یا دین نیست، بلکه مدیریت قدرت سیاسی و رقابت بر سر منابع اقتصادی - اجتماعی در چارچوب اصول و ارزش‌های توافق‌شده و ترتیبات نهادی است که در آن یکایک شهروندان از طریق انتخابات و دیگر اشکال مشارکت سیاسی، انتخاب‌های خود را از طریق نمایندگان منتخب تعیین می‌کنند. همان‌طور که یکی از ناظران شکست جنبش بهار عربی اشاره می‌کند: «عدم وجود دموکراسی سیاسی، فساد، عدم شفافیت و پاسخگویی در عرصه سیاسی و وجود یک جامعه مدنی ضعیف، مشارکت فعال شهروندان در حکمرانی را مختل می‌کند. این وضعیت منجر به تحقیر کرامت مردم عرب، آزادی و احتقار، و در نهایت به جنبش‌های بهار عربی که از سال ۲۰۱۱ هنوز لاینحل باقی مانده‌اند، منجر شده است» (Ilahiane, 2019). درک سیاست‌های غرب آسیا معادل درک سیاست‌ها «در» غرب آسیا است، اما بدون پیش‌دآوری‌های تاریخی، استعمار و امپریالیسم فرهنگی معاصر که مدت‌هاست جهان را بین غرب برتر و سایر نقاط تقسیم کرده است!

References

- Abootalebi, Ali R., (2000). **Islam and Democracy: State-Society Relations in Developing Countries, 1980-1994**: Garland Publishing.
- Achcar, Gilbert., (2013), **The People Want: A Radical Exploration of the Arab Uprising**: University of California Press.
- Bevir, Mark, ed., 2011, **The Sage Handbook of Governance**: SAGE.
- Britannica (2024), “Western Colonialism, available at [Western colonialism | Definition, History, Examples, & Effects | Britannica](#), European Union: Agency for Asylum,” available at <https://euaa.europa.eu/country-guidance-syria-2023/4105-christians>
- Freedom House, Freedom in the World, available at [Countries and Territories | Freedom House](#)).
- Global Fire Power available at [2024 Military Strength Ranking \(globalfirepower.com\)](#)
- Huntington, Samuel P. (1968), **Political Order in Changing Societies**: Yale University Press.
- Ilahiane, Hsain., (2019), “Why do Protests Keep Happening in North Africa? It’s “al-Hogra,” *Informed Comment*, available at <https://www.juancole.com/2019/01/protests-happening-africa.html>
- Jewish Virtual Library, available at [Latest Population Statistics for Israel \(jewishvirtuallibrary.org\)](#)
- Kamrava, Mehran (2023), **Righteous Politics: Power and Resilience in Iran**: Cambridge University Press.
- Kamrava, Mehran., (2013), **The Modern Middle East: A Political History Since the First World War**: University of California Press.
- Lerner, Daniel (1958), **The Passing of Traditional Society: Modernizing the Middle East**: The Free Press.
- Alberto, Martinelli., (2012), **Global Modernization: Rethinking the Project of Modernity**: Sage Publications.
- Nations online Project, available at [Map of Countries in Western Asia and the Middle East - Nations Online Project](#).
- Pappé, Ilan., (2013), **The Modern Middle East: A Social and Cultural History**: Routledge.
- Pew Forum. Pew Research.org, available at <https://www.pewresearch.org/wp-content/uploads/sites/7/2009/10/Shiarange.pdf>
- Said, Edward W., (1994). **Culture and Imperialism**. New York: Vintage Books.
- United Nations, Food and Agriculture Organization, available at <https://www.fao.org/forestry/en>
- United Nations, Human Development Report, available at: <https://hdr.undp.org/about/human-development>
- University of Central Florida, available at [Western Asia - Countries & Regions - UCF Research Guides at University of Central Florida Libraries](#)).
- US Department of State, available at <https://www.state.gov/>

White, F. C., (1988). "Justice and the Good of Others in Plato's Republic," *History of Philosophy Quarterly*, Volume 5, Number 4, October, available at [Justice and the Good of Others in Plato's "Republic" on JSTOR](#)

World Atlas.com, available at <https://www.worldatlas.com/articles/what-languages-are-spoken-in-georgia.html>

World Power Index, available at [WPI Database - World Power Index](#)

Ali Abootalebi, is Professor of Middle Eastern and Global Politics in the Department of Political Science and Criminal Justice, the University of Wisconsin, UWEC. He is the author of *Islam and democracy: State-Society Relations in Developing Countries, 1980-1994* (Garland, 2000), coauthored with Stephen Hill, *Introduction to World Politics: Prospects and Challenges for the United States*, 2nd ed. (Kendall Hunt, 2018), edited, *Global Politics Reader: Themes, Actors, and Issues*, 2nd edition (Cognella Publishing, 2024), and numerous articles on Iran, Arab Politics, Civil Society and Democracy and U.S. foreign policy.